

Debrecen

A város lapja

XII. ÉVFOLYAM 11. SZÁM

2010. MÁRCIUS 31.

Kisgyerekként a szokásosnál is hamarabb ébredtem húsvét hétfőjén. Kirohantam az udvarra, ajándék és tojás után kutatni a fűben. Aztán megfésültek, ünneplőt adtak rám, és indultam locsolkodni apámmal. Kis utcában laktunk, illett minden szomszédhoz bekopogni. Majd biciklire ültünk, s irány a rokonság. Azokat is meglátogattuk, akikkel egyébként nagyon ritkán futottunk össze. Bár korán indult a nap, öreg este lett, mire hímes tojásokkal, csokinyuszikkal meg sűrű forintokkal hazakeveredtünk.

Ilyen indíttatás után természetes gesztus volt, hogy már gimnazistaként mi, fiúk, négyen-ötven, egyszer az osztály összes lányát felkerestük locsolás céljából, nehogy elhervadjanak. De igazából utolsó fellángolás volt csak ez, a vége egy folyamatnak, búcsú a szokástól. Pár év, és fiatal felnőttként húsvétkor már kizárólag a szűk családhoz mentünk, de leginkább el otthonról, kirándulni. Ezzel párhuzamosan a néphagyománytól meg az előző rendszertől egyaránt távolodó országban újra szokás lett a húsvét egyházi jellegét emlegetni, a megváltó Jézus feltámadását ünnepelni. (Nyilván nem véletlen az egybeesés azzal, amit a természethez közeli ember is tapasztal, hogy ilyenkor minden megújul.)

Szinte biztos, hogy többen vallják magukat hívőnek, mint ahányan templomba indulnak. Ettől függetlenül húsvétkor érdemes ma is időben ébredni: így vagy úgy ugyanis életünk keresztútjához érünk ekkor mindnyájan. Az út egyik felét már megtettük, ezt ismerjük. A másik még előttünk áll.

Szénási Miklós

(Fotó: Nagy Gábor)

Mi lesz a tojásból?